

Saturn devora els seus fills

Al juliol de 1958, l'òrgan del vaticà L'Osservatore Romano va publicar un article en què definia Enzo Ferrari com "un saturn modern que mata els seus fills". Aquest Saturn havia vist com cinc dels seus pilots -Alberto Ascari, Eugenio Castellotti, Alfonso De Portago, Luigi Musso i Peter Collins- havien mort d'accident en un període de tres anys. Els fills de l'empresa estaven sent devorats per un Saturn industrial, mentre que Dino Ferrari, l'únic fill legítim del president de la factoria havia mort el juny del 1956. Michael Mann recrea la història d'un home ric que viu una vida sinistra, atrapat per una pulsio de mort. És la història d'un magnat que ha de salvar el seu imperi mentre arrossega un terrible dol.

En aquest relat de paternitats tràgiques resulta clau la figura del fill il·legítim, Piero Ferrari. Durant la pel·lícula se'ns mostren les relacions que té el magnat de l'automòbil amb Lina Lardi, mare de Piero, el fill abandonat. El pla final és terrible. Enzo Ferrari condueix el seu fill Piero al panteó familiar en què està enterrat Dino. Hi ha una mena de comunió espectral entre el germà absent i el germà no reconegut. Saturn és allà engolit pels fantasmes de la seva pròpia existència, fastigiat pels fills devorats.

Ferrari és una adaptació de la biografia de Brook W. Yates, Enzo Ferrari: *The Man, The Cars, The Races, The Machine*. El llibre és una biografia convencional on s'examinen molts aspectes de vida de l'empresari italià, des de l'estranya relació amb el fill il·legítim fins a la comercialització de la famosa imatge de Ferrari. També parla des dels seus sòrdids amors fins a la seva implicació amb els feixistes a la Segona Guerra Mundial. O s'atura en descriure el pas des de la passió per la velocitat fins a les manipuladores, però molt eficaces tècniques de gestió.

El guió va ser escrit fa temps pel veterà Troy Kennedy Martin, autor d'*Un treball a Itàlia* (1969) i *Els violents de Kelly* (1970) que va morir el 2009. Michael Mann va coure la pel·lícula a foc lent i va introduir diàlegs addicionals. En aquest cas, la pel·lícula no ens explica tota la vida d'Enzo Ferrari, se centra en un període molt concret des de començaments del 1957 fins a

FERRARI

Estats Units, 2023

Direcció: Michael Mann

Guió: Troy Kennedy-Martin

Intèrprets: Adam Driver, Penélope Cruz, Shailene Woodley, Sarah Gadon

Durada: 130 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

09/08/2024

la realització el mes de maig d'aquell mateix any de la 24a edició de les Mille Miglia. Aquell any hi va haver un accident tràgic que va acabar amb la vida de deu espectadors i en va ferir vint més, provocant que l'estat italià prohibís per sempre les carreres a la via pública. No estem davant d'un biopic tradicional sinó davant de la recreació del moment en què s'ensorra la vida d'un personatge públic.

Al llarg de la pel·lícula assistim a dos tipus de lluita. Els flaixos dels periodistes coronen el rei de l'escuderia del cavallet, però aquests mateixos flaixos creen múltiples ombres. Els cotxes circulen a gran velocitat i travessen el centre de certes ciutats italianes. Michael Mann amb els seus millors dots per al virtuosisme en la posada en escena escriu en paral·lel l'excitació que exerceix la velocitat i el desassossec interior. Veiem les corbes vermelles del xassís mentre el so dels tubs d'escapament es barreja amb les llàgrimes, amb els retrets i els crits provocats per les tensions domèstiques. El contrast entre el món frenètic de la velocitat d'alt risc amb els crits d'una intimitat domèstica convulsa ofereix el millor d'una pel·lícula intensa. Estem davant d'una obra en què el que és èpic -la carrer-troba el seu contrapunt en allò íntim- el dolor. Michael Mann estableix aquesta dialèctica mitjançant una posada en escena impecable. No estem davant d'una obra menor, sinó davant d'una de les obres més gran d'un dels grans.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona